

Arrest

**nr. 55 296 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd betekend op 3 november 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 2/6/2010 bij onze diensten werd ingediend door:

(B.Z.) (...)

in toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

in het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven: Kasteelstraat 8 te 9100 Sint-Niklaas. Dat uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene is afgevoerd van ambtsweget. Bijgevolg stemt het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België. (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, vierde lid) Dat bovendien het bewijs ontbreekt of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft, (artikel 9ter, §1, 1e lid Vreemdelingenwet)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster werpt een enig middel op dat bestaat "uit een schending van artikel 9ter van de Wet van 15.12.1980, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel én de schending van de materiele motiveringsplicht, doordat, eerste onderdeel, verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat in het verzoekschrift als feitelijke verblijfplaats Kasteelstraat nr. 8 werd opgegeven, daar waar uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van Kasteelstraat nr. 4, en, tweede onderdeel, verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat het bewijs ontbreekt of verzoekster daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft."

Verzoekster betoogt in twee onderdelen van het middel als volgt:

"Eerste onderdeel

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij er toe om bij het nemen van de beslissing alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt bovendien dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij stelt in de bestreden evenwel geheel foutief dat verzoekster in haar verzoekschrift Kasteelstraat nr. 8 te SINT-NIKLAAS heeft opgegeven, daar waar uitdrukkelijk in het verzoekschrift als adres staat vermeld: 9100 SINT-NIKLAAS, Kasteelstraat nr. 4."

Tweede onderdeel

Verwerende partij houdt bovendien ten onrechte voor dat er geen bewijs is dat verzoekster daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft.

Verwerende partij zelf heeft louter gekeken naar het Rijksregister in plaats van naar het duidelijk in het verzoekschrift opgegeven adres. Zij heeft ook op geen enkel moment een afdoende onderzoek (bvb. via de gemeente) gevoerd naar de verblijfplaats van verzoekster zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat het bewijs ontbreekt of verzoekster daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft.

Dat het voor verzoekster daarentegen moeilijk is een dergelijk bewijs te leveren, nu haar verblijf in België tot op heden illegaal is. Dat zulks anders zou zijn in de fase ten gronde wanneer er reeds een ontvankelijkheidsbeslissing zou zijn genomen.

Er is evenwel geen reden om niet aan te nemen dat verzoekster steeds in België vertoefde (en vertoeft) en wachtte op haar ontvankelijkheidsbeslissing. Dat het Stadhuis van Sint-Niklaas overigens wel op de hoogte bleek te zijn van het correcte adres, nu verzoekster via hen de bestreden beslissing in het bezit heeft gekregen.

Verwerende partij is er dan ook ten onrechte van uit gegaan dat er geen bewijs is dat verzoekster daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft.

Nu verwerende partij geen andere redenen in de bestreden beslissing aanhaalt, is er geen reden om het verzoek als onontvankelijk af te wijzen.

Dat verzoekster dan ook terecht om de nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoekt."

2.2. Verweerder betoogt als volgt in zijn nota met opmerkingen:

"Verzoekster meent dat de beslissing foutief stelt als zou ze in haar verzoekschrift Kasteelstraat nr. 8 hebben vermeld, daar waar in het verzoekschrift vermeld staat Kasteelstraat nr. 4. Ze meent ook dat de beslissing ten onrechte voorhoudt dat er geen bewijs is dat ze daadwerkelijk en feitelijk in België zou verblijven.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: § 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op 23 augustus 2010 vrijwillig vertrokken is met een vlucht naar Krakow. Nergens uit het administratieve dossier blijkt als zou verzoekster in België een verblijf hebben. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij geoordeeld heeft dat er een bewijs ontbreekt of verzoekster daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft aangezien er een ambtshalve schrapping is gebeurd. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing verkeerdelijk nr. 8 opgeeft, stelt verwerende partij vast dat dit een materiële misslag is en de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk nr. 4 voorzag.

Verzoekster toont in haar verzoekschrift niet aan dat zij in België een verblijfplaats zou hebben waardoor de motivering voorzien in de bestreden beslissing niet weerlegt wordt.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verzoekster toont niet aan dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde feitenbevinding waardoor verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RW nr. 9420 van 31 maart 2008;

In de mate dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 11 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht is geenszins geschonden aangezien verzoekster niet kan weerleggen dat het onomstotelijk vaststaat dat zij ambtshalve geschrapt is en bovendien niet aantoonde een verblijfplaats in België te hebben.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in het eerste onderdeel van het middel en voegt ze nog het volgende toe:

“Verwerende partij kan thans in haar nota niet dienstig aanvoeren dat 'nergens uit het administratieve dossier blijkt als zou verzoekster in België een verblijf hebben', nu verwerende partij duidelijk niet met het verzoekschrift zelf rekening heeft gehouden waarin verwezen wordt naar huisnummer 4.

Thans zulks wijten aan een materiële misslag is geenszins redelijk te noemen. Dat in de bestreden beslissing immers duidelijk wordt verwezen naar de ambtshalve afvoering (van de Kasteelstraat nr. 8), hetgeen uiteraard niet het geval zou zijn indien zulks louter om een materiële misslag zou gaan.

Verwerende partij heeft dan ook duidelijk niet met de nodige zorgvuldigheid haar beslissing genomen, nu zij uitgegaan is van een verkeerd huisnummer.

Dat bovendien ook het redelijkheidsbeginsel is geschonden nu verwerende partij duidelijk geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de werkelijke verblijfplaats van verzoekster, doch zich louter heeft gebaseerd op de gegevens (m.n. het ambtshalve afgeschreven adres) in het Rijksregister in plaats van het adres vermeld in het verzoekschrift.

Verzoekster volhardt dan ook in het door haar opgeworpen middel.”

In haar repliekmemoirie volhardt verzoekster in het tweede onderdeel van het middel en voegt ze nog het volgende toe:

“In haar nota werpt verwerende partij verrassend nog een nieuwe reden op als zou verzoekster op 23 augustus 2010 vrijwillig zijn vertrokken met een vlucht naar Krakow. Verzoekster heeft evenwel nooit het Belgische grondgebied verlaten.

Het tegendeel blijkt overigens - in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij - ook niet uit het administratief dossier. Hierin is enkel een attest terug te vinden van (een intentie tot) vrijwillig vertrek dd. 23.08.2010 met vlucht gepland op 30.08.2010.

Uit niets blijkt dat verzoekster ook daadwerkelijk is vertrokken.

Door verzoekster wordt overigens niet ontkend dat zij - gelet op de toenmalige uitzichtloosheid van haar situatie - de intentie had om naar Krakow terug te keren. Toch moet worden opgemerkt dat zij nooit op het vliegtuig is opgestapt (reden waarom zulks wellicht ook niet als argument in de bestreden beslissing zelf werd aangehaald).

Indien verwerende partij toch het tegendeel blijft voorhouden, dient zij uiteraard het bewijs hiervan te leveren door bvb. de boarding documenten voor te leggen.

Dat verwerende partij zulks uiteraard niet kan voorleggen, nu verzoekster steeds in België is gebleven en er geen reden is om een tegendeel te vermoeden.

Dat verzoekster dan ook terecht om de nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoekt.”

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing naast artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tevens artikel 7, §1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) vermeldt. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt het volgende:

“ § 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.(...)”

2.5. Waar de bestreden beslissing stelt “dat het in de aanvraag opgegeven adres niet overeen(stemt) met het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België” en hierbij verwijst naar “(K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, vierde lid)”, gaat de Raad ervan uit dat aangezien artikel 7, §1 van het koninklijk besluit

van 17 mei 2007 geen vierde lid bevat, de gemachtigde van de staatssecretaris beoogde te verwijzen naar artikel 7, §1, 4°, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat bepaalt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen het adres van zijn feitelijke verblijfplaats dient mee te delen.

2.6. Blijkens het administratief dossier deelde verzoekster het volgende mee in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag: *“effectief verblijvende te 9100 SINT-NIKLAAS, Kasteelstraat 4”*.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door in de bestreden beslissing gewag te maken van *“Kasteelstraat 8, te 9100 Sint-Niklaas”* in plaats van *“Kasteelstraat 4, te 9100 Sint-Niklaas”* en of hierdoor de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidbeginsel geschonden werden.

2.8. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

2.9. Verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen toe *“dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk nr. 4 voorzag”* en poneert dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar *“Kasteelstraat 8, te 9100 SINT-NIKLAAS”* een *“materiële misslag”* is. De Raad leidt uit dit betoog redelijkerwijs af dat verwerende partij in de bestreden beslissing bedoelde te verwijzen naar *“Kasteelstraat 4, te 9100 SINT-NIKLAAS”*. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat dit betoog van verwerende partij niet gevolgd kan worden aangezien zich in het administratief dossier geen uittreksel uit het Rijksregister bevindt waaruit blijkt dat verzoekster van ambtswege geschrappt werd van het adres *“Kasteelstraat 4, te 9100 SINT-NIKLAAS”*. Er bevindt zich in het administratief dossier evenmin een verslag van een wijkagent aangaande een controle ter plaatse op het adres *“Kasteelstraat 4, te 9100 SINT-NIKLAAS”*. Dit alles klemmt des te meer aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster vroeger als gekozen woonplaats had, een Rode Kruisopvangcentrum gelegen in de *“Kasteelstraat 8, te 9100 SINT-NIKLAAS”*.

2.10. Waar verwerende partij in haar nota poneert dat *“Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster op 23 augustus 2010 vrijwillig vertrokken is met een vlucht naar Krakow. Nergens uit het administratieve dossier blijkt als zou verzoekster in België een verblijf hebben. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij geoordeeld heeft dat er een bewijs ontbreekt of verzoekster daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft aangezien er een ambtshalve schrapping is gebeurd”* kan de Raad verzoekster gelet op de stukken die zich bevinden in het administratief dossier volledig volgen waar ze in haar repliekmemorie stelt: *“Verzoekster heeft evenwel nooit het Belgische grondgebied verlaten. Het tegendeel blijkt overigens - in tegenstelling tot de bewering van verwerende partij - ook niet uit het administratief dossier. Hierin is enkel een attest terug te vinden van (een intentie tot) vrijwillig vertrek dd. 23.08.2010 met vlucht gepland op 30.08.2010. Uit niets blijkt dat verzoekster ook daadwerkelijk is vertrokken.”* Voor het overige verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.9. Waar verwerende partij nog in haar nota stelt: *“Verzoekster toont in haar verzoekschrift niet aan dat zij in België een verblijfplaats zou hebben waardoor de motivering voorzien in de bestreden beslissing niet weerlegt (sic) wordt”*, dient de Raad op te merken dat de reglementaire bepalingen waarnaar de bestreden beslissing verwijst niet vereisen dat verzoekster dit in haar verzoekschrift zou dienen aan te tonen. Verzoekster heeft in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag een feitelijk adres meegedeeld en het komt de verwerende partij toe om via behoorlijke feitenvinding aan te tonen dat verzoekster aldaar niet effectief verbleef.

2.11. De bestreden beslissing steunt niet op deugdelijke feitenvergaring. Uit niets blijkt dat verzoekster niet effectief verbleef op het adres *“Kasteelstraat 4, te 9100 SINT-NIKLAAS”* zoals aangeduid in haar in

punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging of dat zij het Rijk verlaten zou hebben. De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een motivering van een beslissing die niet steunt op behoorlijke feitenvergaring kan niet deugdelijk en evenmin redelijk zijn. De aangevoerde onderdelen van het middel zijn gegrond en deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA